

Anna Pincová: Problematika pastorační polských kněží v ČR

Bakalářská práce, 2010. Posudek vedoucího práce

Předložená práce si klade za cíl popsat působení polských kněží v pražské arcidiecézi a zhodnotit ho z hlediska naplňování závěrů 2. Vatikánského koncilu a projektu nové evangelizace. Práce je výrazně nadstandardní svým rozsahem (83 strany vlastního textu). V seznamu literatury uvádí autorka 33 knižních titulů v češtině a polštině a 9 internetových zdrojů. Dvě přílohy obsahují témata strukturovaných rozhovorů, jež byly vedeny s českými a polskými kněžími.

Práce je rozdělena na teoretickou a praktickou část. Teoretická část obsahuje kapitolu o současném pojetí pastorační v katolické církvi, další kapitola se věnuje popisu církve v Čechách a v Polsku, kde se autorce podařilo poukázat zvláště na ty skutečnosti, které jsou relevantní z hlediska vzájemného srovnání – tedy oblasti velké odlišnosti (např. masovost polské církve – sekularista většiny české společnosti, ekumenická tolerance v polských dějinách – náboženské války v českých) nebo naopak velké blízkosti (např. současná snaha kléru na obou stranách realizovat pastorační v duchu 2. Vatikánského koncilu a projektu nové evangelizace).

Praktická část vychází z kvalitativního průzkumu, který autorka uskutečnila na vzorku čtyř českých a čtyř polských kněží působících v pražské arcidiecézi. Dotazovala se na aktivity ve farnosti, spolupráci s laiky, mezicírkevní dialog, inkulturaci a výměnu darů mezi polskou a českou církví. Shrnutí a interpretace odpovědí tvoří největší část práce – téměř 50 stran. Dlužno však ocenit, že přes tento rozsah nejde o čtení nudné či nezajímavé, zejména díky autorčině schopnosti výstižně formulovat své postřehy, upozorňovat čtenáře na zajímavá a nečekaná zjištění a nabízet své vlastní interpretace. Výsledkem celého průzkumu je pak pro leckoho poněkud překvapivé zjištění, že totiž práce polských kněží je u nás ze strany jejich českých kolegů vysoce oceňována, že nejsou viděni jako ti, kteří by k nám vnášeli polskou církevní kulturu a že i sami polští kněží jsou zde spokojeni a cítí se obohaceni českým přístupem ke křesťanské víře.

Jediná věc, kterou lze vidět kriticky, což si ovšem i autorka sama uvědomuje, je minimální reprezentativnost provedeného průzkumu: čtyři kněží z každé strany jsou jen zlomkem celkového počtu, navíc zcela chybí pohled jak věřících z jejich farností tak na druhé straně jejich církevních nadřízených. Výsledky práce tedy nelze nijak přeceňovat, jde spíše o sondu do této dosud neprozkoumané oblasti. Bylo by velmi žádoucí, aby autorka sama nebo někdo z jejich následovníků se k tomuto tématu vrátil a prozkoumal jej do větší šířky i hloubky.

Z formálního hlediska nemám, co bych práci vytkl. Proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení A. Pro diskusi při obhajobě doporučuji následující otázku:

- Domníváte se, že působení polských kněží bude u nás potřebné a přijatelné i v delším časovém horizontu (řádově dalších desítek let) nebo jde spíše o epizodu, která bude v dohledné době ukončena? Jaké argumenty hovoří pro první či pro druhou možnost?

V Praze dne 16. 8. 2010

Mgr. Michael Martinek, Th.D.